

Fran Albrecht:

Večerni sonet.

V srebrnozlat so dih gore odete,
 skoz mrak prosojni njih vrhovi tle,
 kot rože na vrtovih krvave,
 ko legla je boleost na rosne cvete.
 Zablodilo je solnce nekam proč . . .
 O, morda je umrlo kje v daljavi,
 tam v svoji zarji in poslednji slavi
 žrtvuje svetu čar svoj, svojo moč.
 I mi gremo, blodeči v sivo dalj,
 kot solnce tuja pota pod zvezdami,
 dokler da nam ne zruši pod nogami
 usoda stroga solnčnih, jasnih tal . . .

Gore pa v mir uklenjene stoje,
 molče, v boleosti večni krvave . . .

Moj božični konfiteor.

Tam daleč doli za črno nočjo
 v domovini moji zvonovi pojo
 nocoj tako sanjavo, srebrno —
 in jaz se gubim sredi neskončnih cest,
 v očeh se odbija tujine prelest,
 a v duši je črno, vse črno . . .

O, naj se razgalim nocoj pred teboj,
 da noč, ki leži med nama nocoj
 bo jasna, odkrita, prozorna:
 da oči mi pozdravijo čar tvojih gor,
 da duša napije se jutranjih zor —
 ta duša mladostno uporna! . . .

In vera tradicij se duše drži,
 kot kri, ki skoz njo, preko nje valovi,
 kot v kremen uklesana črka. —
 Nocoj, domovina, pred tabo stoji
 popotnik — in slepe so njega oči . . .
 Na tvoja vrata zdaj trka.

